

Spm. nr. S 544

Til justitsministeren (18/11 99) af:

Karsten Nonbo (V):

»Vil ministeren oplyse om formålet med adoptionslovens § 10, jf. § 9 stk. 2., når »bestemmelsen sjældent anvendes«, og slet ikke inden for de sidste 5 år, er ministeren enig i, at bestemmelsen kunne anvendes i højere grad og med større gavn for de tvangsfjernede børn, hvis de i forvejen godkendte potentielle adoptanter - frem for professionelle plejefamilier - kunne modtage disse børn med henblik på adoption, eller hvori ser ministeren hindringer for dette (der henvises til justitsministerens svar på spørgsmål nr. S 346 til S 348)?«

Begrundelse

Der tvangsfjernes mange børn, hvor udsigten til hjemgivelse lige fra starten er fuldkommen håbløs. Mange forældre/enlige mødre har i forvejen fået tvangsfjernet op til 3 til 5 børn på grund af f.eks. narkomani, alkoholisme eller blot manglende forældreevne. Samtidig ønsker mange barnløse ægtepar at adoptere, men de er henvist til at hente disse børn i udlandet med deraf følgende lang sagsbehandlingstid og store transportomkostninger. Disse kunne i forvejen godkendes plejefamilie med henblik på adoption, således at de kunne modtage de tvangsfjernede børn kort efter fødslen, hvorved undgås, at børnene oplever for mange unødige skift i den tidlige alder.

Svar (2/12 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

De nævnte bestemmelser i adoptionslovens § 9, stk. 2, og § 10 er nærmere beskrevet i Justitsministeriets besvarelser af 16. november 1999 af spørgsmål nr. S 346-348 fra samme spørger.

I besvarelsen af spørgsmål nr. S 346 anføres følgende om anvendelsesområdet for bestemmelserne:

»Det fremgår af forarbejderne til adoptionsloven, at bestemmelsen i § 9, stk. 2, navnlig kan anvendes over for børn, der er anbragt i privat familiepleje, og hvor plejeforældre nu ønsker at adoptere barnet. Betingelsen om, at barnets tarv afgørende skal tilsige en tvangsadoption, er meget streng.

Det fremgår endvidere af de nævnte forarbejder, at bestemmelsen i § 10 særligt tager sigte på de såkaldte »glemte« børn på institutioner. Det sikres ved bestemmelsen, at plejeforældre, der er interesserede i at adoptere et institutionsanbragt barn, får rimelig sikkerhed for, at de, hvis en passende observationsperiode i hjemmet fungerer tilfredsstillende, kan adoptere barnet, selv om barnets forældre ikke vil give samtykke. Betingelserne er som efter § 9, stk. 2, meget strenge, og bestemmelsen er sjældent anvendt i praksis.«

Justitsministeriet forstår det nu stillede spørgsmål således, at der sigtes til tilfælde, hvor det pågældende barn (endnu) ikke er institutionsanbragt. Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 348 falder sådanne tilfælde uden for hovedanvendelsesområdet for de omtalte bestemmelser i adoptionsloven. Som ligeledes anført må anvendelsen af disse bestemmelser imidlertid bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Det tilføjes, at det - som nærmere beskrevet i besvarelsen af spørgsmål nr. S 346 - er de sociale myndigheder, som i givet fald tager initiativ til tvangsadoption efter de omhandlede bestemmelser.

Spm. nr. S 599

Til forsvarsministeren (22/11 99) af:

Karsten Nonbo (V):

»Vil ministeren i forlængelse af sine svar på spørgsmål nr. S 2838-2840 redegøre for,

- om direktøren i Forsvarets Bygningstjeneste, Bent Frank, har bemyndigelse til - på trods af de positive udmeldinger i ministerens svar på ovennævnte spørgsmål - allerede den 7. september 1999 i en intern notits at låse sig fast på, »at Forsvarets Bygningstjeneste ikke er interesseret i et salg af 3 bygninger til psykisk handicappede. Hele bygningsmassen inden for hegnet må betragtes som ét. Dvs. enten køber amtet det hele eller intet«,
- formålet med at nedsætte en arbejdsgruppe og »have kontakt til amtet«, når alt tilsyneladende diktatorisk er bestemt på forhånd,
- om Bent Frank efterfølgende har gjort, som han udtaler til Dagbladet i Køge den 23. september 1999, nemlig, at han »har via Forsvarskommandoen bedt om en analyse af